

Οι περιπέτειες του Κύπρου και της Αλεξάνδρας

Σύμπραξη σχολείων

ΚΣτ' Δημοτικό Σχολείο Λεμεσού

20^ο Δημοτικό Σχολείο Σερρών

Διεθνής Μαθητικός
Διαγωνισμός

Κύπρος, Ελλάδα, Ομογένεια:
ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΕΣ
ΓΕΦΥΡΕΣ

Εισαγωγικό σημείωμα

Από τις δύο γωνιές του Ελληνισμού δύο σχολεία ενώθηκαν για να μας ταξιδέψουν στα μονοπάτια της κοινής ιστορίας που ενώνει το έθνος των Ελλήνων. Από τη Θεά Αφροδίτη, στον Διγενή Ακρίτα, από τους θαλασσοπόρους της Κερύνειας στον Μέγα Αλέξανδρο και από τους επαναστάτες του 1821 στους ήρωες του 1940, τα παιδιά των δημοτικών σχολείων ΚΣΤ' Λεμεσού Παναγιάς Τριχερούσας και 20^{ου} Σερρών τοποθετούν τους ήρωες του παραμυθιού σε μέρη που μπορούν να μοιραστούν ιστορία και θρύλους από τη μεγαλόνησο και τη βόρεια Ελλάδα.

Οι περιπέτειες του Κύπρου και της Αλεξάνδρας

Ήταν μια ανοιξιάτικη ηλιόλουστη μέρα. Ο Κύπρος, όπως κάθε μέρα, βρισκόταν στο σχολείο του. Αν και η δασκάλα του δίδασκε το μάθημα των Μαθηματικών, εκείνος με τη σκέψη του ταξίδευε σε πολύ μακρινά μέρη.

Μετρούσε τις μέρες μέχρι το Σάββατο γιατί θα πήγαινε εκδρομή με την οικογένειά του. Παρόλο που ήταν μόνο δέκα χρονών, είχε ταξιδέψει σε πάρα πολλά μέρη και είχε γνωρίσει πάρα πολλά νέα πράγματα.

Ξαφνικά, το κουδούνι κτύπησε και όλα αυτά που σκεφτόταν εξαφανίστηκαν από το μυαλό του. Έτρεξε να βγει διάλειμμα για να συναντήσει την καινούρια του φίλη, την Αλεξάνδρα, που είχε έρθει πρόσφατα από τις Σέρρες και να της πει τα νέα του.

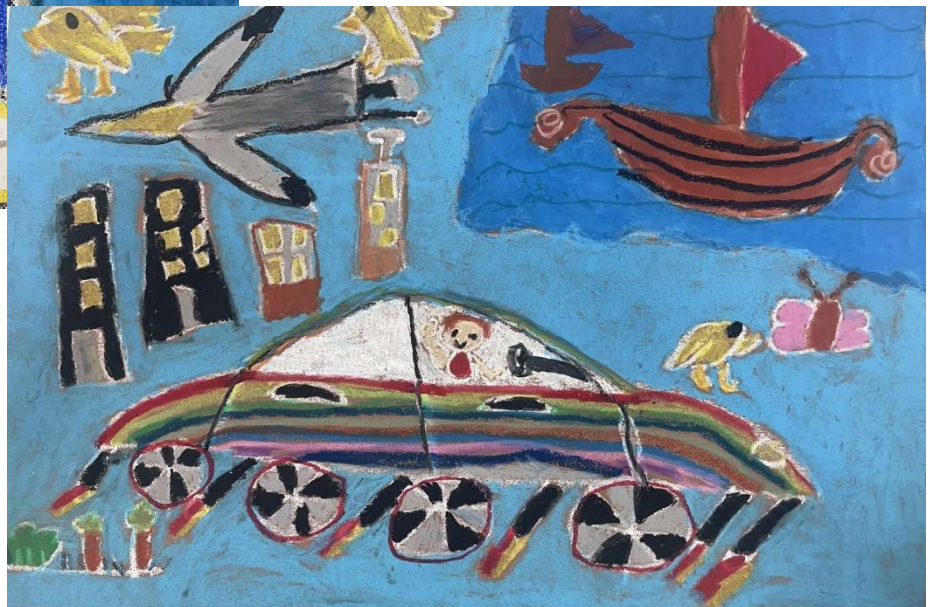

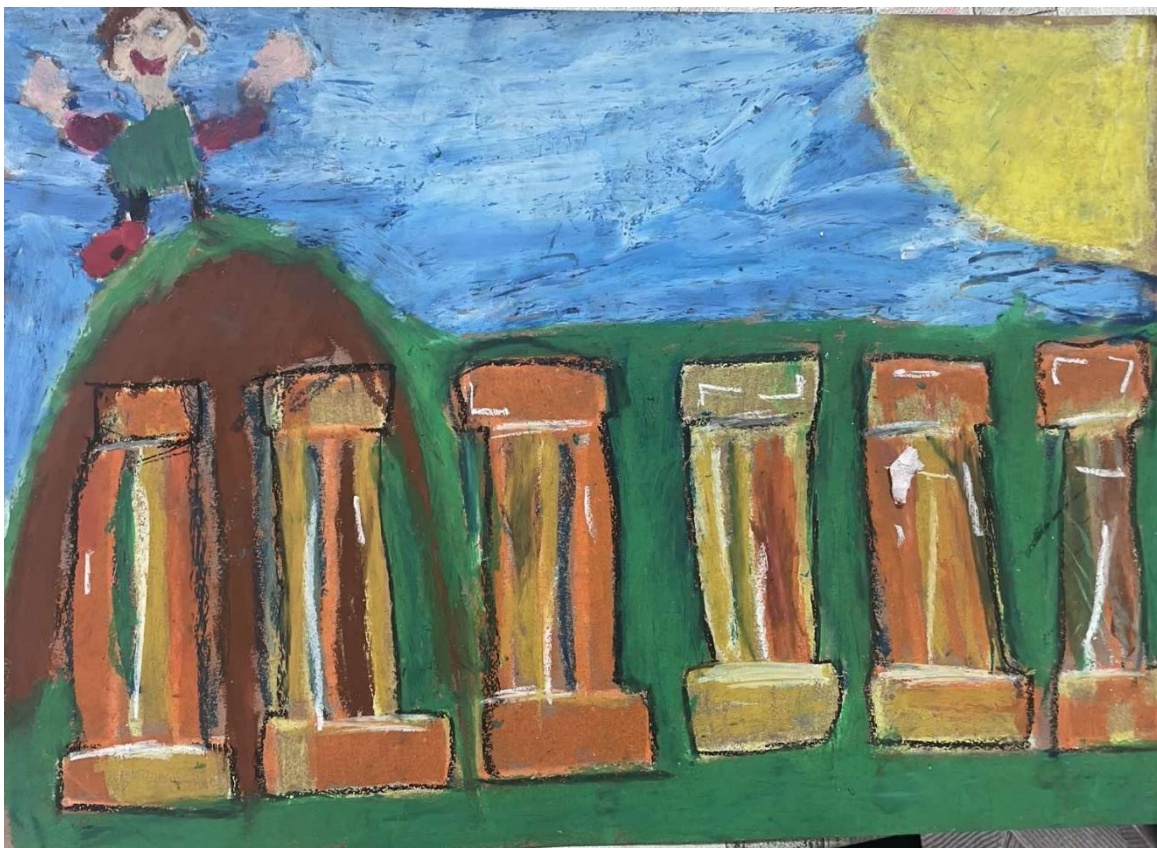
- Αλεξάνδρα, είμαι πολύ χαρούμενος σήμερα.
- Γιατί , τί έγινε;
- Το Σάββατο οι γονείς μου θα με πάνε βόλτα στην Αρχαία Αμαθούντα.
- Και πού είναι η Αρχαία Αμαθούντα; ρώτησε όλο απορία η φίλη του.
- Είναι ένας αρχαίος οικισμός ανατολικά της πόλης μας, της Λεμεσού. Ήταν μια πόλη-κράτος η οποία ιδρύθηκε σύμφωνα με τη μυθολογία από ένα γιό του Ηρακλή, τον Άμαθο.
- Τέλεια!!! Θα μπορούσα να έρθω και εγώ μαζί σας; Θέλω πολύ να γνωρίσω τα αξιοθέατα της Κύπρου.
- Μα φυσικά και μπορείς.

Τα παιδιά μπήκαν στην τάξη τους και συνέχισαν το μάθημα όλο ενθουσιασμό περιμένοντας το Σάββατο.

Οι μέρες περνούσαν πολύ αργά ώσπου έφτασε το Σάββατο. Με μεγάλη χαρά μπήκαν και οι δύο στο αυτοκίνητο της οικογένειας του Κύπρου. Στο δρόμο τους πέρασαν από την νέα Μαρίνα με τις πολλές καφετέριες και τα εστιατόρια. Κοιτούσαν με θαυμασμό τη σύγχρονη πόλη της Λεμεσού με τα πελώρια κτήρια που μέρα με τη μέρα αυξάνονταν.

Φτάνοντας στην Αρχαία Αμαθούντα, τα παιδιά έτρεξαν με ανυπομονησία να δουν από κοντά το χώρο με τους σπάνιους αρχαιολογικούς θησαυρούς.

Περιπλανήθηκαν στην περιοχή και καθώς ανέβαιναν τους λόφους για να θαυμάσουν τη θέα, ο Κύπρος είδε από μακριά κάτι να γυαλίζει.

- Αλεξάνδρα, κοίτα! Τι είναι αυτό;

Στο έδαφος είδαν μια γυαλιστερή πέτρα. Την άγγιξαν γεμάτοι περιέργεια. Μια ομίχλη τους περικύκλωσε από το πουθενά και ξαφνικά το τοπίο άλλαξε. Δεν βρίσκονταν πια στην Αρχαία Αμαθούντα.

- Πού βρισκόμαστε; ρώτησε τρομαγμένη η Αλεξάνδρα.

Ο Κύπρος προσπαθούσε να φανεί δυνατός, αν και είχε αρχίσει και αυτός να πανικοβάλλεται. Κοίταξε γύρω του. Μέσα στον πανικό του αναγνώρισε το κτήριο που έβλεπε απέναντί του. Πλησίασε και είδε το μοναστήρι.

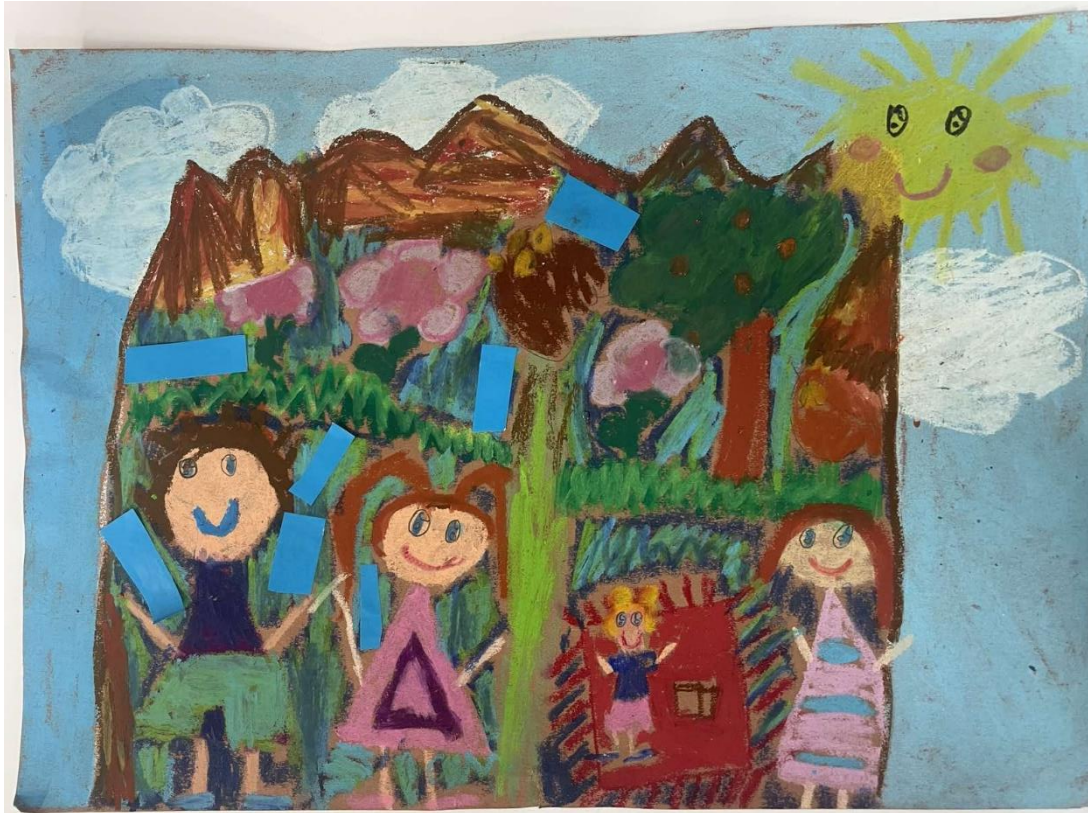

- Είναι το Αββαείο του Μπέλλαπαις, φώναξε στην Αλεξάνδρα.

Είχε μελετήσει για αυτό στο μάθημα των Ελληνικών την προηγούμενη μέρα.

- Βρισκόμαστε στον Πενταδάκτυλο. Την οροσειρά που είναι κατεχόμενη από τους Τούρκους. Βλέπεις αυτές τις πέντε κορυφές; ρώτησε ο Κύπρος.

- Ναι, απάντησε η Αλεξάνδρα. Μοιάζουν με παλάμη.

- Σύμφωνα με τον θρύλο, άρχισε να διηγείται ο Κύπρος όλο ενθουσιασμό, η οροσειρά πήρε το όνομά της από το χέρι του Διγενή Ακρίτα. Ο Διγενής ήταν ένας γενναίος φύλακας των συνόρων. Κυνηγούσε έναν Σαρακηνό. Στην προσπάθειά του να τον φτάσει ακούμπησε το χέρι του στο βουνό για να περάσει από πάνω του και η παλάμη του σχηματίστηκε. Έτσι πήρε και το όνομα Πενταδάκτυλος.

Ο Κύπρος πάντα θαύμαζε τον Διγενή Ακρίτα. Όταν θυμήθηκε αυτόν τον ήρωα ο φόβος του χάθηκε και αντικαταστάθηκε από ενθουσιασμό.

- Κοίταξε εκεί πέρα, είπε στην Αλεξάνδρα. Στο βάθος είναι η Κερύνεια, με το όμορφο λιμανάκι και το κάστρο. Μέσα σ' αυτό το κάστρο φυλάσσεται ένα

ναυάγιο που βρέθηκε στη θάλασσα ανοικτά της πόλης. Ο κόσμος μιλάει για το ναυάγιο της Κερύνειας.

- Ναι, Κύπρο. Το θυμάμαι. Έχω δει φωτογραφίες σε ένα βιβλίο που δανείστηκα από τη βιβλιοθήκη.

Καθώς τα έβλεπαν όλα αυτά, η πέτρα άρχισε ξανά να λάμπει και η ομίχλη επέστρεψε. Ο Κύπρος και η Αλεξάνδρα συνειδητοποίησαν ότι η πέτρα είναι μαγική και δεν τρόμαζαν πια. Πού θα τους μεταφέρει τώρα απορούσαν.

Ξαφνικά ένωσαν κύματα στα πόδια τους. Όταν η ομίχλη χάθηκε και άνοιξαν τα μάτια τους, ένωσαν το νερό της θάλασσας να τους γαργαλάει. Αντίκρισαν μπροστά τους ένα τεράστιο βράχο μέσα στη θάλασσα.

- Το ξέρω αυτό το μέρος! είπε όλο ενθουσιασμό η Αλεξάνδρα. Περάσαμε πριν από λίγες μέρες με την οικογένειά μου, καθώς πηγαίναμε στην Πάφο. Είναι η Πέτρα του Ρωμιού.

- Ναι, ο θρύλος του Διγενή Ακρίτα αγγίζει και αυτή τη γωνιά του νησιού μας, είπε ο Κύπρος. Όπως λένε τα βιβλία τον θεόρατο βράχο μπροστά μας τον έριξε ο ήρωάς μας από τον Πενταδάκτυλο βυθίζοντας τα πλοία των Σαρακηνών.

- Όχι μόνο αυτό. Στο όμορφο αυτό μέρος οι θρύλοι δεν σταματούν, αφού μέσα από τους αφρούς αυτής της ακρογιαλιάς γεννήθηκε η ομορφότερη των Θεών, η Θεά Αφροδίτη, πρόσθεσε η Αλεξάνδρα.

- Είμαι πολύ ενθουσιασμένος, είπε ο Κύπρος σφίγγοντας την μαγική πέτρα στο χέρι του.

Και η Αλεξάνδρα κοιτάζοντας την πέτρα πρόσθεσε:

- Πόσο θα ήθελα να μας ταξίδευε αυτή η πέτρα πέρα στη δική μου πόλη, στις Σέρρες. Έχω τόσα πολλά μέρη να σου δείξω...

Πριν προλάβει να τελειώσει τα λόγια της η Αλεξάνδρα, η πέτρα μέσα στο χέρι του Κύπρου άρχισε να λάμπει και η ομίχλη επέστρεψε...

Για λίγη ώρα δεν μπορούσαν να διακρίνουν τίποτα. Όταν η ομίχλη άρχισε να καθαρίζει τα δύο παιδιά βρίσκονταν πάνω σε έναν λόφο δίπλα σε ένα πανύψηλο άγαλμα λιονταριού.

- Το περ και έγινε Κύπρο, είπε η Αλεξάνδρα. Η μαγική πέτρα μας έφερε στον τόπο μου. Σειρά μου να σε ξεναγήσω λοιπόν.

Το λιοντάρι αυτό έγινε για να τιμηθεί ένας στρατηγός του Μεγάλου Αλεξάνδρου. Εδώ δίπλα είναι η Αμφίπολη που στα αρχαία χρόνια ήταν ένα σπουδαίο λιμάνι. Από εδώ λένε ξεκίνησε ο Μέγας Αλέξανδρος τις εκστρατείες του.

- Βλέπεις εκείνο τον ποταμό που καταλήγει στη θάλασσα; Είναι ο Στρυμόνας.

- Κάτι θυμάμαι από το μάθημα της Γεωγραφίας, απάντησε ο Κύπρος. Νομίζω ότι έχει σχέση με μια λίμνη με σπάνια πουλιά. Να δεις πώς την λένε...

- Την Κερκίνη θα λες!

Η Αλεξάνδρα του εξήγησε ότι παλιά ο Στρυμόνας φούσκωνε και πλημμύριζαν τα χωριά γύρω γύρω. Οι άνθρωποι της είχε πει ο παππούς της που ήταν από ένα τέτοιο χωριό, τον Αχινό, αρρώσταιναν από τα μολυσμένα κουνούπια. Έτσι έφτιαξαν την λίμνη Κερκίνη και το φράγμα της.

- Πολύ θα ήθελα Αλεξάνδρα να δω αυτή τη λίμνη που διάβασα ότι έχει μέχρι και φλαμίνγκο!

- Κύπρο μου, θα κλείσουμε τα μάτια και θα πούμε δυνατά την επιθυμία μας. Πού ξέρεις τι μπορεί να γίνει!

Όταν άνοιξαν τα μάτια τους μια φουσκωτή βάρκα βρέθηκε μπροστά τους. Δεν ήταν όμως συνηθισμένη, πάνω της είχε φτερά σαν του χαρταετού!

Μπήκαν μέσα διστακτικά. Πάνω σε ένα κουμπί έγραφε: «Πάτα με». Τα παιδιά κοιτάχτηκαν και μαζί πάτησαν το κουμπί.

Η βάρκα ανέβηκε λίγο πιο πάνω από το ποτάμι. Παντού έβλεπαν χωράφια σπαρμένα και πιο πέρα καταπράσινα βουνά.

- Ουάου, φώναξε ο Κύπρος. Βλέπω μια λίμνη, νούφαρα, πουλιά μεγάλα να πετάνε και μικρά να κάθονται στα κλαδιά. Και εκείνα τα μεγάλα ζώα τι είναι;

- Βουβάλια τα λένε, φίλε μου. Ζούνε κι αυτά εδώ στη λίμνη.

Η βάρκα σταμάτησε στο λιμανάκι. Η Αλεξάνδρα μιλούσε ασταμάτητα για τους Αργυροπελεκάνους με το αναμαλλιασμένο κεφάλι και το κίτρινο ράμφος τους που κοντεύουν να εξαφανιστούν, για τους μαύρους

κορμοράνους, τους ερωδιούς με τα μακριά τους πόδια, για τις σαλαμάνδρες και τις βίδρες...

Κι ενώ η Αλεξάνδρα ενθουσιασμένη έδειχνε στον Κύπρο τα ζώα της λίμνης, μια λάμψη είδαν να βγαίνει από τη βάρκα. Πλησίασαν. Η πέτρα που είχαν αφήσει μέσα άρχισε να λάμπει πάλι. Δύο πελώριοι αργυροπελεκάνοι πέταξαν πάνω τους και τους άρπαξαν πάνω από τη λίμνη. Ήθελα να φωνάξουν μα η φωνή τους δεν έβγαινε.

Ευτυχώς η πτήση κράτησε ελάχιστα. Τα πουλιά τους άφησαν απαλά στο χώμα κι πέταξαν ψηλά.

- Πού είμαστε Αλεξάνδρα ; ρώτησε απορημένος ο Κύπρος μόλις ηρέμησε λίγο. Τι κανόνια είναι αυτά;

- Δεν είμαι σίγουρη Κύπρο. Πάμε να δούμε την πινακίδα.

«Οχυρά Ρούπελ» έγραφε η πινακίδα.

- Ααα! Τώρα θυμήθηκα Κύπρο!

Ο παππούς μου είχε πει ότι ο πατέρας του πολέμησε σ' αυτά τα οχυρά τους Γερμανούς. Ήταν πολύ σημαντική η μάχη αυτή. Είχαμε έρθει όταν ήμουν πιο μικρή. Θυμάμαι ότι ήταν η γιορτή των Οχυρών και κάποιοι ήταν ντυμένοι στρατιώτες όπως τότε, κρατούσαν όπλα, έριχναν βόμβες και μετά ένας ντυμένος Γερμανός έδωσε συγχαρητήρια στον Έλληνα αξιωματικό. Μου φάνηκε πολύ παράξενο αυτό μα ο παππούς μου εξήγησε ότι το έκανε για να δείξει πόσο γενναίοι ήταν οι Έλληνες στρατιώτες.

Τα δυο παιδιά κάθισαν στο γρασίδι και κοίταζαν τα βουνά γύρω τους, τον ποταμό παρακάτω. Ο ήλιος απέναντι άρχισε να χαμηλώνει. Η Αλεξάνδρα σηκώθηκε απότομα.

- Έλα Κύπρο. Πρέπει να προλάβουμε.

Πάμε να σου δείξω την πόλη μου, τις Σέρρες.

Μια παιχνιδιάρικη αχτίνα του ήλιου τους άγγιξε. Ένας βοριάς, συχνός σε αυτά τα μέρη, φύσηξε ανάμεσα από τα βουνά. Άρχισαν να στροβιλίζονται σαν τα ξερά φύλλα των δέντρων. Η ταραχή τους δεν περιγράφονταν. Δεν έβλεπαν τίποτα, μόνο φως.

Όταν το φως χαμήλωσε κι ο βοριάς έπαψε να φυσάει βρέθηκαν πάλι σε έναν λόφο. Από κει ψηλά έβλεπαν μακριά χωριά και τα χωράφια γύρω τους. Μα ακριβώς μπροστά τους ήταν μια πόλη. Ξεχώριζαν μια μεγάλη εκκλησία και ένα ψηλό άγαλμα σε μια πλατεία.

- Ζήτω!! Είμαστε στις Σέρρες! Επιτέλους!

Εδώ είναι ο Πύργος του Ορέστη, ότι έμεινε από τα τείχη της ακρόπολής μας.

- Ακριβώς από κάτω ξέρεις τι είναι Κύπρο;
Το παλιό μου σχολείο. Εδώ πήγαινα πριν φύγουμε για
την Κύπρο. Πάμε να το δούμε και μετά πάμε στην
πλατεία Ελευθερίας, φώναξε η Αλεξάνδρα τρέχοντας
μπροστά.

- Καλά Αλεξάνδρα περιμένέ με. Κουράστηκα
λιγάκι!

Στην πλατεία κάθισαν στα παγκάκια να ξεκουραστούν δίπλα από το άγαλμα του Εμμανουήλ Παππά που είχαν δει από ψηλά.

- Ο Εμμανουήλ Παππάς είναι πολύ σπουδαίος ήρωας της επανάστασης του 1821, άρχισε πάλι να εξηγεί η Αλεξάνδρα. Στο σχολείο μάθαμε ότι ήταν πλούσιος έμπορος που οργάνωσε τον αγώνα στη Μακεδονία κι έδωσε όλα του τα χρήματα γι' αυτό.

Η ώρα όμως περνούσε και η Αλεξάνδρα ήθελε κάτι ακόμη να δείξει στον φίλο της. Τον πήρε από το χέρι και συνέχισαν λίγο πιο πάνω προς την κοιλάδα της πόλης.

Σε ένα μικρό παρκάκι υπήρχε ένα ακόμη άγαλμα. Αυτό που ήταν αφιερωμένο στους Κύπριους Έλληνες που το 1974 έχασαν άδικα ένα μεγάλο κομμάτι της πατρίδας τους από τους Τούρκους.

- Ο μπαμπάς μου έχει πει ότι αυτό το άγαλμα είναι εδώ για να δείξουμε ότι δεν ξεχνάμε τι έχετε περάσει και ότι πρέπει μαζί σας να φωνάζουμε για να ενωθεί και πάλι η Κύπρος.

- Λες Αλεξάνδρα να γίνει κάποτε στ' αλήθεια;

- Ναι Κύπρο, το πιστεύω. Το δίκιο θα νικήσει. Το δίκιο πρέπει πάντα να νικάει.

Για ώρα τα δυο παιδιά κουβέντιαζαν καθισμένα στη βάση του αγάλματος του Σερραίου αεροπόρου που σκοτώθηκε στην Κύπρο το 1974.

Πρώτη η Αλεξάνδρα ένωσε τα βλέφαρά της να κλείνουν από την κούραση. Ξάπλωσε στην αγκαλιά του Κύπρου. Έκλεισε κι εκείνος τα μάτια. Ήθελε να κρατήσει στο μυαλό του τις εικόνες που είδε, όλα όσα άκουσε.

Όταν τα ξανάνοιξε όμως τρόμαξε γιατί δεν βρίσκονταν πια στο παρκάκι αλλά μπροστά στη θάλασσα. Σε μια παραλία πολύ γνώριμη.

Σκούνηξε την Αλεξάνδρα που άνοιξε κι εκείνη διάπλατα τα μάτια της στη θέα της θάλασσας.

Η πέτρα έλαμπε στο χέρι του Κύπρου. Σαν όνειρο έμοιαζε τα ταξίδια των δύο παιδιών στις δύο πατρίδες. Ένα όνειρο όμως τόσο ζωντανό κι αληθινό!

Όπως ζωντανό θα μένει και το άλλο όνειρο του Κύπρου, η ελπίδα ότι μια μέρα θα μπορέσει να πάει με την φίλη του στο κάστρο της Κερύνειας και την Αμμόχωστο, να της γνωρίσει τον όμορφο τόπο που 50 χρόνια τώρα στερούνται.

ΤΕΛΟΣ

Το παραμύθι αυτό έγινε με τη σύμπραξη
του ΚΣΤ' Δημοτικού Σχολείου Λεμεσού και
του 20^{ου} Δημοτικού Σχολείου Σερρών.

Για το ΚΣΤ' Δημοτικό Λεμεσού Παναγίας Τριχερούσας:

Υπεύθυνοι εκπαιδευτικοί:

ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΜΥΡΙΑ

ΕΡΜΟΓΕΝΟΥΣ ΣΤΕΛΛΑ

ΛΑΡΚΟΥ ΦΩΤΕΙΝΗ

ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΜΑΡΙΟΣ

Συγγραφείς του παραμυθιού οι μαθητές του Δ'2 τμήματος:

ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΠΑΡΗΣ

ΧΡΙΣΤΟΦΗ ΧΡΙΣΤΟΣ

ΙΩΑΝΝΟΥ ΝΙΚΟΛΑΣ

ΑΛ ΜΟΗΑΜΜΑΔ ΜΥΡΑΔ

ΚΟΥΠΤΣΙΔΗΣ

ΑΜΗΡΑ ΑΝΝΑ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

ΔΗΜΟΥ ΜΑΡΙΑ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΧΡΙΣΤΟΣ

ΙΩΑΝΝΟΥ ΜΑΙΡΗ

ΜΠΟΥΛΑΝΤΖΑ ΜΙΧΑΙ

ΜΙΧΑΗΛ ΣΕΜΕΛΗ

ΝΤΑΝΙΕΛ

ΜΙΧΑΗΛΙΔΟΥ ΣΤΕΦΑΝΗ

ΠΕΤΡΟΥ ΧΡΙΣΤΟΣ

ΜΟΥΣΤΑΦΑ ΣΑΡΑ

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ

ΟΔΥΣΣΕΩΣ ΣΟΦΙΑ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ ΑΝΤΡΙΑΝΑ

ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΥΣ ΟΡΦΕΑΣ

ΠΑΠΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΕΙΡΗΝΗ
ΠΟΥΡΓΟΥΡΗ ΠΩΛΕΤΤΑ
ΤΙΡΡΗ ΜΕΛΙΝΑ
ΤΟΡΝΟΥ ΛΟΥΚΙΑ

ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ
ΑΘΑΝΑΣΙΑ
ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ ΕΛΕΝΗ
ΧΡΙΣΤΟΥ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ

Ζωγραφιές δημιούργησαν οι μαθητές του Γ'1 και Δ'2 τμήματος

Οι μαθητές του Γ'1 τμήματος:

ΑΓΑΘΟΚΛΕΟΥΣ ΤΥΧΩΝΑΣ
ΒΑΡΙΑΝΟΣ ΑΝΤΩΝΗΣ
ΕΥΑΓΓΕΛΟΥ ΧΡΗΣΤΟΣ
ΚΑΠΟΥΤΣΗΣ
ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ
ΛΟΪΖΙΔΗΣ ΑΝΔΡΕΑΣ
ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ ΑΝΤΩΝΗΣ
ΣΤΑΥΡΙΝΙΔΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ
ΠΙΤΤΑΛΗΣ ΜΙΧΑΗΛ
ΓΕΩΡΓΙΟΣ
ΣΤΥΛΙΑΝΟΥ ΣΤΥΛΙΑΝΟΣ
ΧΑΡΜΑΝΗΣ
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

ΧΡΙΣΤΟΥ ΘΕΟΔΩΡΟΣ
ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΥ
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ
ΑΛ ΜΟΗΑΜΜΑΔ
ΜΟΗΑΜΜΑΔ
ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΟΥ ΜΑΡΙΑ
ΕΙΡΗΝΗ
ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΓΕΩΡΓΙΑ
ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΤΖΕΝΗ
ΚΛΕΑΝΘΟΥΣ ΜΕΝΑΡΔΙΑ
ΚΟΝΗ ΜΕΛΙΝΑ
ΚΥΡΙΑΚΟΥ ΑΛΙΚΗ
ΝΕΟΦΥΤΟΥ ΑΡΙΑΔΝΗ

Για το 20^ο Δημ. Σχολ. Σερρών

Υπεύθυνοι εκπαιδευτικοί:

ΧΡΗΣΤΟΜΑΤΗ ΕΥΔΟΚΙΑ

ΤΑΝΗ ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ

ΤΖΙΜΟΥΛΑ ΒΙΚΥ

ΦΤΕΛΚΟΠΟΥΛΟΣ ΓΑΒΡΙΗΛ

Συγγραφείς του παραμυθιού οι μαθητές του Δ'1 τμήματος:

ΑΡΓΥΡΟΥΔΗ ΜΕΛΙΤΑ

ΒΑΒΑΛΙΔΗΣ ΑΝΔΡΕΑΣ

ΒΛΑΧΟΣ ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ

ΓΑΣΠΑΡΙΔΟΥ ΕΒΙΤΑ

ΓΚΟΥΡΜΗΣ ΗΛΙΑΣ

ΔΕΜΙΡΤΖΟΓΛΟΥ ΚΑΤΙΑ

ΔΕΡΜΕΝΤΖΙΔΟΥ ΦΩΤΕΙΝΗ

ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ

ΚΑΖΑΚΗ ΒΑΣΙΛΙΚΗ

ΚΟΥΡΟΥΠΑΛΑΤΗΣ ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΩΝ

ΛΩΤΗΣ ΘΑΝΑΣΗΣ

ΤΣΟΧΑΤΖΙΔΟΥ ΜΥΡΙΑΜ

Ζωγραφιές δημιούργησαν οι μαθητές του Α'1 και Α'2 τμήματος.